

## UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 4 stycznia 2017r. powódka wniosła o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i orzeczenie w nim, że pozwana (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. ma zapłacić w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaty na rzecz powódki (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę należności głównej w wysokości 1.390.158,12 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 1 lipca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz koszty procesu, w tym wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 7200zł (pozew k. 3-11 akt).

W przypadku skutecznego wniesienia przez pozwaną sprzeciwu od nakazu zapłaty lub uznania przez Sąd, iż brak jest podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazania sprawy do rozpoznania w trybie zwykłym powódka wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. na rzecz Powódki (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwoty 1.390.158,12 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 1 lipca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki dalszych kosztów postępowania i kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 10.817 zł (pozew k. 3-11 akt).

Uzasadniając żądanie pozwu, powódka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. podała, że dochodzi od pozwanej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ł. kwoty należności głównej w wysokości 1.390.158,12 zł wynikającej z umowy dostawy z dnia 29 marca 2014 roku. Strony w dniu 29 marca 2014 roku zawarły także inne umowy, przy czym należności z tego tytułu są dochodzone odrębnymi pozwami (pozew k. 3-11 akt).

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym z dnia 30 stycznia 2017r. Sąd uwzględnił powództwo (nakaz zapłaty k. 79 akt).

**W sprzeciwie** od nakazu zapłaty wydanego w dniu 30 stycznia 2017 r. w postępowaniu upominawczym pozwana zaskarżyła nakaz zapłaty w całości.

Podniosła zarzut nieistnienia zobowiązania stanowiącego przedmiot roszczenia powódki. Jednocześnie wniosła o:

1. oddalenie powództwa;
2. przyznanie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesowych według norm przypisanych (sprzeciw od nakazu zapłaty k. 83-85 akt).

Pozwana podała, że w trakcie współpracy strony zawarły umowy:

- dostawy z dnia **29.03.2014 r.**, w której pozwany zamówił a powód zobowiązał się dostarczyć: 1 sztukę wieży endoskopowej, 3 sztuki gastrostopów, 3 sztuki kolonoskopów, 4 sztuki myjni antyalergicznym do endoskopów, 2 zestawy rejestracji procesu mycia i dezynfekcji endoskopów, 1 sztukę oprogramowania do integracji endoskopowego systemu dokumentacji i archiwizacji badań,
- dostawy z dnia **4.04.2014 r.**, w której pozwany zamówił a powód zobowiązał się dostarczyć: 3 sztuki gastrokopów, 3 sztuki kolonoskopów, osprzęt endoskopowy, szafę endoskopową, dudenoskop,
- dostawy z dnia **29.03.2014 r.**, w której pozwany zamawia a powód zobowiązał się dostarczyć: zestaw endoskopowy, oprogramowanie do obsługi badań endoskopowych,
- umowę przechowania z dnia **31.03.2014 r.**, w której powód przyjął na przechowanie następujące urządzenia: zestaw endoskopowy, oprogramowanie do obsługi badań endoskopowych, wieżę endoskopową, myjnię (...) 4 sztuki,

kolonoskop - 3 sztuki, gastroskop - 3 sztuki, zestaw do rejestracji procesów mycia i dezynfekcji - endoskan 2PL 2 sztuki, drukarka 2 sztuki, oprogramowanie do integracji endoskopowego systemu dokumentacji i archiwizacji badań.

Pozwana wskazała, że w/w umowy zawarte zostały wyłącznie dlatego, że część kosztów zakupu w/w przedmiotów pokryta miała być ze środków unijnych, co niestety nie nastąpiło. Aby uzyskać te środki należało najpierw dokonać dostawy przedmiotów. W związku z tym, strony zawarły pozorne umowy dostawy, w których powódka jakoby dostarczyła pozwanemu w/w przedmioty, a następnie wzięła je na „przechowanie” do momentu, w którym pozwana nie zapłaci mu całości kwoty (tj. nie otrzyma środków z unii europejskiej). Strony wiedziały zawierając umowę, że pozwana nie jest w stanie uiścić całej kwoty bez przedmiotowych środków, dlatego z własnych środków zapłaciła tylko jej część. W związku z faktem, że pozwana nie uzyskała środków z Unii Europejskiej, strony znalazły się w sporze. Powódka wezwała pozwaną do zapłaty, co pozostało bez odpowiedzi, pozwana wezwała powódkę do wydania przedmiotów na podstawie § 7 umowy przechowania, czego ten również nie uczyniła.

Już pobieżne zapoznanie się z treścią w/w umów wskazuje na tą okoliczność, że strony z bliżej nieokreślonego powodu umówiły się na najpierw dostawę dla pozwanej, a następnie na przechowanie przez powódkę wielu tych samych przedmiotów. Dalsze potwierdzenie przedstawionych okoliczności znaleźć można, porównując daty zawartych umów dostaw: 29.03.2014r.; 4.04.2014r. i 29.03.2014r. z umową przechowania z dnia 31.03.2014r. Daty te wskazują na to, że strony już na 2 dni po zawarciu umowy z 29.03.2014r. (a jeszcze przed zawarciem dalszych umów) postanowiły, że to u powódki przechowywane będą przedmioty umów dostaw. Stan ten trwać miał dopóki dopóty nie będzie zapłacona za nie całość należnej kwoty (tj. dopóki nie wpłyną środki z Unii Europejskiej).

Pozwana powołała się na treść art. 83 § 1 k.c. Opisuje on dwie różne postaci pozorności. Pierwsza z nich (zdanie pierwsze przepisu) dotyczy sytuacji, gdy strony dokonują czynności prawnej dla pozoru i **jej dokonanie nie służy ukryciu innej czynności prawnej**. Można tu mówić o pozorności zwykłej, bezwzględnej lub o symulacji absolutnej, bezwzględnej. Druga (zdanie drugie) dotyczy sytuacji, gdy strony dokonują czynności prawnej pozornej w celu ukrycia innej czynności prawnej (dysymulowanej), której skutki prawne rzeczywiście chcą wywołać. Pozorność oświadczenia woli (art. 83 § 1 k.c.) może zachodzić zarówno wtedy, gdy pod pozorowaną czynnością nie kryje się inna czynność prawna (pozorność zwykła), jak i wtedy, gdy pod oświadczeniem pozornym ukryta jest inna czynność prawna (pozorność kwalifikowana). Ważność czynności ukrytej ocenia się według jej właściwości. Czynność ukryta może być uznana za wywołującą skutki prawne, jeżeli spełnione są warunki jej ważności i jednocześnie nie ma podstaw do przyjęcia, że strony zmierzały do obejścia prawa (art. 58 § 1 k.c.). (wyrok Sądu Najwyższego dnia 10 czerwca 2013 r. sygn akt: 11 PK 299/12, OSNP 2014/7/100 ). Przy pozorności brak jest woli stron wywołania zwykłych skutków prawnych czynności, a jedynie zamiar wytworzenia przekonania u osób trzecich, że taki skutek powstaje (w tym wypadku organów dysponujących środkami z unii europejskiej). Pozorność charakteryzuje się tym, że brak jest *causa* dla czynności prawnej pozornej, można jedynie mówić - w przypadku pozorności względnej - o *causa* czynności prawnej dysymulowanej. Obok umowy potajemnej, powodującej nieważność czynności pozornej, strony mogą dokonać tzw. czynności ukrytej, która - zgodnie z ich zamiarem ma wywołać określone skutki prawne. Typowym przykładem takiego przypadku pozorności, może być formalne zawarcie nieodpłatnej umowy użyczenia lokalu, celem ukrycia rzeczywiście uzgodnionego między stronami, odpłatnego najmu. Celem takiego działania może być np. chęć uniknięcia opodatkowania dochodów z najmu. Strony mogą bowiem podpisać umowę formalnie nieprzewidującą odpłatności za korzystanie z lokalu, w rzeczywistości jednak czynsz może być uiszczany, bez ujawniania tego faktu. W takim przypadku, pomimo formalnego zawarcia umowy użyczenia, w rzeczywistości może dojść do ważnego zawarcia ukrytej umowy najmu (umowa najmu nie wymaga bowiem zasadniczo szczególnej formy, ważne są zatem także ukryte uzgodnienia ustne).

Mając na uwadze powyższe, pozwana stwierdziła, że w realiach niniejszej sprawy strony zawarły umowy dostaw i przechowania **w celu ukrycia innej czynności prawnej (dysymulowanej), której skutki prawne chciały wywołać.**

Pozwana podkreśliła, że nie miała możliwości kupienia wszystkich niezbędnych jej produktów, gdyż nie posiadała na to odpowiednich środków. Jednocześnie mogła je uzyskać z Unii Europejskiej, jeżeli najpierw nastąpi dostawa

produktów. Powódka natomiast była zainteresowana sprzedażą produktów i była gotowa przyjąć zapłatę częściowo ze środków unijnych. Chciała jednak zachować posiadanie przedmiotów na wypadek nie uzyskania przez powódkę dofinansowania. **Strony zawarły, więc pozorne umowy dostawy i pozorną umowę „przechowania” przedmiotów stanowiących przedmiot tej dostawy celem otrzymania środków z unii europejskiej przez pozwaną**, z których miała ona następnie zapłacić należną kwotę powódce.

W związku z powyższym, w ocenie pozwanej, umowy stanowiące podstawę roszczenia powódki mają charakter pozorny a rzeczywiście zawarta przez strony umowa, to **umowa sprzedaży zawarta pod warunkiem uzyskania przez pozwanego środków finansowych z Unii Europejskiej**. Nieziszczenie się tego warunku zwalnia pozwaną z obowiązku zapłacenia kwot żądanych przez powódkę. Już w momencie zawarcia umowy miała on charakter pozorny - powstał celem pozyskania środków z Unii Europejskiej, a następnie zapłaty na rzecz powódki z dotacji a nie środków własnych pozwanej. Co więcej, sama powódka w pozwie, przyznaje, iż do wykonania umowy dostawy nigdy nie doszło, gdyż sprzęt będący przedmiotem umowy dostawy nigdy nie został dostarczony do pozwanej z uwagi, iż w sytuacji nie otrzymania dofinansowania na zakup ww. urządzeń, strony nigdy nie zamierzały zawrzeć umowy dostawy (sprzeciw od nakazu zapłaty k. 83-85 akt).

Powódka w odpowiedzi na sprzeciw nie uznała zarzutów i twierdzeń podniesionych przez pozwaną, podtrzymała swoje wnioski twierdzenia i twierdzenia zawarte w pozwie (odpowieź na sprzeciw od nakazu zapłaty k. 115-118 akt).

#### **Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:**

Strony w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej pozostawały w stałych stosunkach gospodarczych od 2012r. (dowód: zeznania świadka P. C. e-protokół rozprawy z dnia 24 kwietnia 2017r. czas 01:36:57).

W ramach prowadzonej przez siebie działalności powódka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarła **w dniu 29 marca 2014 roku** z pozwaną (...) Spółka z o.o. z siedzibą w Ł. umowę nazwaną „umową dostawy”, której przedmiotem była dostawa przez dostawcę na rzecz zamawiającego wieży endoskopowej (1 szt.), składającą się z procesora wideo, ksenonowego źródła światła, monitora wideo, ssaka endoskopowego, pompy płuczającej, oprogramowania do dokumentowania badań endoskopowych, stanowiska roboczego oraz 3 szt. gastrokopów, 3 szt. kolonoskopów, 4 szt. myjni antyalergicznym do endoskopów, zestawy do rejestracji procesu mycia i dezynfekcji endoskopów (2 szt.), składające się z elektronicznego urządzenia do rejestrowania przebiegu procesu mycia i dezynfekcji aparatów endoskopowych i drukarki technicznej, oprogramowanie do integracji endoskopowego systemu dokumentacji i archiwizacji badań - 1 szt.

W trakcie współpracy strony zawarły, także umowy nazwane „umowami dostawy”:

- z dnia 4.04.2014 r., w której pozwana zamówiła, a powódka zobowiązała się dostarczyć: 3 sztuki gastrokopów, 3 sztuki kolonoskopów, osprzęt endoskopowy, szafę endoskopową. D. oraz ,

- z dnia 29.03.2014 r., w której pozwana zamówiła, a powódka zobowiązała się dostarczyć: zestaw endoskopowy, oprogramowanie do obsługi badań endoskopowych.

Powódka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wystawiła na rzecz pozwanej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w (...) faktur VAT na łączną kwotę 1.390.158,12 zł (dowód: zeznania pozwanego D. J. e-protokół rozprawy z dnia 24 kwietnia 2017r. czas 01:41:17-01:42:37, opis pełny KRS powódki k. 66-69; aktualny wydruk KRS powódki; aktualny wydruk KRS pozwanej k. 16-19, k. 71-78; umowa dostawy z dnia 29 marca 2014 roku k. 20-22; faktury k. 23-28 , w tym: faktura VAT nr (...) z dnia 31 marca 2014 roku na kwotę 205.186,50 zł, z zakreślonym terminem płatności na dzień 30 czerwca 2015 roku; faktura VAT nr (...) z dnia 31 marca 2014 roku na kwotę 321.144,00 zł, z zakreślonym terminem płatności na dzień 30 czerwca 2015 roku; faktura VAT nr (...) z dnia 31 marca 2014 roku na kwotę 325.358,40 zł, z zakreślonym terminem płatności na dzień 30 czerwca 2015 roku; faktura VAT nr (...) z dnia 31 marca 2014 roku na kwotę 323.736,00 zł, z zakreślonym terminem płatności na dzień 30 czerwca 2015 roku; faktura VAT nr (...) z dnia 31 marca 2014 roku na kwotę 23.132,93 zł, z zakreślonym terminem płatności na dzień 30 czerwca 2015 roku; faktura VAT nr (...) z dnia 31

marca 2014 roku na kwotę 191.600,29 zł, z zakreślonym terminem płatności na dzień 30 czerwca 2015 roku, zeznania świadka D. R. e-protokół rozprawy z dnia 24 kwietnia 2017r. (czas 01:09:10-01:10:53).

Procedura strony powodowej, konieczność zamówienia sprzętu w H., wartość zamówienia, a także jasność warunków umowy determinują konieczność zachowania formy pisemnej umowy. Nigdy nie zdarzyło się tak, by strony umawiały się na coś innego, na inne świadczenia, niż to wynikało z treści pisemnej umowy (dowód: zeznania świadka P. C. e-protokół rozprawy z dnia 24 kwietnia 2017r. czas 01:21:41-01:26:06).

Dodatkowo do umowy nazwanej „umową dostawy” strony **w dniu 31 marca 2014 roku** zawarły **umowę przechowania** wraz z aneksem nr (...), zgodnie z którą, sprzęt miał zostać przechowywany przez powódkę **do dnia 30 czerwca 2015 roku**. Powód przyjął na przechowanie następujące urządzenia: zestaw endoskopowy, oprogramowanie do obsługi badań endoskopowych, wieżę endoskopową, myjnię (...) 4 sztuki, kolonoskop - 3 sztuki, gastroskop - 3 sztuki, zestaw do rejestracji procesów mycia i dezynfekcji - endoskan 2PL 2 sztuki, drukarki- 2 sztuki, oprogramowanie do integracji endoskopowego systemu dokumentacji i archiwizacji badań. Właścicielem przechowywanego przez powódkę sprzętu była pozwana. Nigdy nie było koncepcji, że jak pozwana nie uzyska dotacji, to nie będzie właścicielem sprzętu (dowód: umowa przechowania z dnia 31 marca 2014 roku wraz z aneksem nr (...) k.29-31 akt, zeznania świadka D. R. e-protokół rozprawy z dnia 24 kwietnia 2017r. czas 01:12:17).

Faktyczną przyczyną zawarcia umowy przechowania był brak synchronizacji terminu oraz miejsca, gdzie miał być dostarczony zamówiony sprzęt. Sprzęt miał być bowiem dostarczony do szpitala pozwanej, który w chwili sporządzania umowy był w budowie. Taką informację podawał Prezes Zarządu pozwanej, chociażby w czasie spotkania, które miało miejsce w dniu 25 lutego 2016 r. Opóźnienia w oddaniu do użytku obiektu szpitala były faktyczną podstawą zawarcia umowy przechowania sprzętu medycznego. Pozwana nie była w stanie zrealizować świadczenia polegającego na odbiorze zamówionego sprzętu z uwagi na brak miejsca, gdzie sprzęt ten ma być przechowywany. Jediną przyczyną zawarcia umowy przechowania były opóźnienia w odbiorze nowej placówki medycznej pozwanej, a nie oczekiwanie na transfer środków z Unii Europejskiej (dowód: zeznania świadka M. Z. e-protokół rozprawy z dnia 24 kwietnia 2017r. czas 00:32:50, 00:33:55-00:34:28, zeznania świadka A. W. e-protokół rozprawy z dnia 24 kwietnia 2017r. czas 01:06:16, zeznania świadka P. C. e-protokół rozprawy z dnia 24 kwietnia 2017r. czas 01:26:49-01:28:21, zeznania pozwanego D. J. e-protokół rozprawy z dnia 24 kwietnia 2017r. czas 01:45:28).

Pozwana część środków finansowych na sfinalizowanie zakupu miała uzyskać w ramach III O. priorytetowej: Gospodarka, innowacyjność, przedsiębiorczość Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa (...) na lata 2007-2013. Dofinansowanie projektu w ramach tego programu wymagało kompletnej dokumentacji przetargowej, w tym złożenia umowy przechowania oraz protokołu zdawczo-odbiorczego sprzętu. Obsługą finansową projektu zajmowała się u pozwanej dyrektor finansowy M. Z.. Zawarcie umowy dostawy było warunkiem koniecznym ubiegania się o dofinansowanie na zakup sprzętu medycznego. W umowie nie można było zawierać żadnych warunków, że np. nabycie sprzętu nastąpi jedynie w przypadku przyznania dotacji. Pozwana w ogóle nie brała pod uwagę wariantu, że nie otrzyma dotacji. Nie miała żadnych własnych środków na sfinansowanie zakupu (dowód: zeznania świadka M. Z. e-protokół rozprawy z dnia 24 kwietnia 2017r. czas 00:16:01, 00:17:20, 00:19:56, (...) -00:22:51, 00:23:35).

Przed upływem terminów płatności w/w faktur VAT pozwana (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ł. w czerwcu 2015 roku skontaktowała się z ówczesnym pracownikiem powódki - W. Z. z prośbą o prolongatę terminów płatności. W. Z., wielokrotnie prowadził rozmowy z dyrektorem finansowym i zarządem pozwanej w przedmiocie spłaty należności.

Prokurent powodowej Spółki (...) od pracowników powodowej Spółki uzyskał informację, że została zawarta między stronami umowa sprzedaży sprzętu medycznego, pozwana nie kwestionuje obowiązku zapłaty, wnosi jedynie o prolongatę terminu zapłaty. Nie było żadnej informacji, że pozwana kwestionuje ważność umowy i podnosi, że jest ona jedynie fikcyjna- pozorna. Strona powodowa nigdy nie zgodziłaby się na zawieranie pozornych, fikcyjnych umów. Powódka nie ma takiego modelu biznesowego. Przy zamówieniach o takiej wartości umowa zawierana jest na piśmie (dowód: zeznania świadka M. Z. e-protokół rozprawy z dnia 24 kwietnia 2017r. czas 00:28:13, zeznania świadka A.

W. e-protokół rozprawy z dnia 24 kwietnia 2017r. czas 00:52:57, 00:53:57-00:54:38, 00:56:26, 01:03:01, zeznania świadka D. R. e-protokół rozprawy z dnia 24 kwietnia 2017r. czas 01:12:50, 01:13:24).

Problemy finansowe pozwanej wynikały z faktu, że bank odmówił udzielenia pozwanej Spółce kredytu na część, która miała być objęta późniejszą dotacją (dowód: zeznania świadka M. Z. e-protokół rozprawy z dnia 24 kwietnia 2017r. czas 00:19:56).

Pozwana uznała roszczenie strony powodowej i poprosiła, również o przygotowanie projektu porozumienia w przedmiocie spłaty należności (dowód: zeznania świadka M. Z. e-protokół rozprawy z dnia 24 kwietnia 2017r. czas 00:28:31, 00:35:26).

Na podstawie faktur VAT, które pozwana częściowo uregulowała, toczy się przez tut. Sądem odrębne postępowanie pod sygnaturą akt X GC 798/16 (dowód: zeznania świadka M. Z. e-protokół rozprawy z dnia 24 kwietnia 2017r. czas 00:18:28, zeznania świadka A. W. e-protokół rozprawy z dnia 24 kwietnia 2017r. czas 01:05:09).

Powódka z tytułu dostawy towarów, zrealizowała zobowiązanie podatkowe - odprowadziła podatek do Urzędu Skarbowego w wysokości ok.100 ty. Złoty. Z drugiej umowy dostawy nie objętej żądaniem pozwu uiszcza podatek od towarów i usług w wysokości około 60 tys. złotych (dowód: okoliczności bezsporne).

Pomimo wielokrotnych obietnic pozwana nie wywiązała się z obowiązku zapłaty, jednocześnie zwracając się z licznymi, telefonicznymi prośbami o dalszą prolongatę terminów płatności (dowód: zeznania świadka D. R. e-protokół rozprawy z dnia 24 kwietnia 2017r. czas 01:14:54).

W dniu 21 kwietnia 2016r. pozwana wystosowała do powódki pismo, w którym powołując się na paragraf 7 umowy przechowania oświadczyła, że odbiera przedmiot przechowania i powódka ma go dostarczyć w terminie 3 dni do Z. ul. (...) (dowód: pismo pozwanej z dnia 21 kwietnia 2016r. k. 86 akt).

W dniu 5 maja 2016r. powódka odpowiadając na powyższe wezwanie, powołała się na zaległości pozwanej w zapłacie za sprzęt medyczny i możliwość wstrzymania się ze spełnieniem świadczenia w oparciu o art. 496 k.c. (dowód: pismo powódki z dnia 5 maja 2016r. 87-88 akt).

Dodatkowo, w dniu 8 lipca 2016 roku Prezes Zarządu pozwanej Spółki przedłożył powódce oświadczenie, w którym w związku z zawartymi umowami dostaw oraz w nawiązaniu do ustaleń zapadłych na spotkaniu z Prezesem Zarządu powódki, które miało miejsce w dniu 17 czerwca 2015 roku, oświadczył, że do czasu zawarcia stosownego porozumienia w przedmiocie uregulowania zobowiązań wynikających z umów dostaw oraz częściowej prolongaty płatności wynikających z powyższych umów, Spółka (...) nie będzie naliczała powódce kar umownych, o których mowa w §7 umowy dostawy, z tytułu nieterminowej dostawy sprzętu medycznego (dowód: oświadczenie pozwanej z dnia 8 lipca 2015 roku k. 32).

Pomimo upływu terminów płatności określonych w w/w fakturach VAT, (...) Spółka z o.o. z siedzibą w Ł. nie uregulowała należności z nich wynikających. Powódka nie miała możliwości sprzedaży tego sprzętu, bowiem był on zamawiany na indywidualne zamówienie pozwanej i sprowadzony z H. (dowód: zeznania świadka A. W. e-protokół rozprawy z dnia 24 kwietnia 2017r. czas 00:57:28).

Następnie w dniu 25 lutego 2016 roku odbyło się spotkanie pomiędzy Zarządem (...) Sp. z o.o. i (...) Sp. z o.o.. Na spotkaniu strony uzgodniły treść porozumienia. W dniu 1 marca 2016 roku pracownik powódki przesłał do zarządu Spółki (...) projekt uzgodnionej podczas w/w spotkania treści porozumienia. Przedmiotowe porozumienie do dnia dzisiejszego nie zostało podpisane i odesłane do O., jak również nie zostało zrealizowane przez (...) Sp. z o.o.. Na spotkaniach organizowanych w sprawie realizacji umowy pozwana nigdy nie kwestionowała ważności umowy, chodziło jedynie o prolongatę spłaty należności lub rozłożenie na raty płatności (dowód: e-mail z dnia 01 marca 2016 roku wraz z projektem porozumienia k. 33-40; zeznania świadka M. Z. e-protokół rozprawy z dnia 24 kwietnia 2017r.

czas 00:40:42, (dowód: zeznania świadka A. W. e-protokół rozprawy z dnia 24 kwietnia 2017r. czas 00:58:53, zeznania pozwanego D. J. e-protokół rozprawy z dnia 24 kwietnia 2017r. czas 01:56:34).

W związku z brakiem wpłat, w dniu 23 marca 2016 roku - pełnomocnik powódki radca prawny P. S. skierował do (...) Sp. z o.o. wezwanie do zapłaty, zakreślając ostateczny termin spełnienia należnego świadczenia na dzień 29 marca 2016 roku. Przedmiotowe wezwanie pozostało jednak bez żadnej odpowiedzi ze strony pozwanej (dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 23 marca 2016 roku wraz z dowodem nadania k.41-45 akt).

W dniu 21 kwietnia 2016 roku pozwana skierowała pismo do powódki (pismo zostało doręczone w dniu 2 maja 2016 roku) z żądaniem dostarczenia i montażu sprzętu objętego umowami dostaw w terminie 3 dni. W odpowiedzi na pismo pozwanej, pełnomocnik powódki - radca prawny P. S. w dniu 5 maja 2016 roku skierował do pozwanej pismo wskazując, iż zgodnie z art. 490 k.c., do czasu zapłaty kwot należnych (...) Sp. z o.o. albo do czasu uprzednio zaakceptowanego przez O. Polska stosownego zabezpieczenia, powódka wstrzymuje się z realizacją umów dostaw i wydaniem rzeczy. Pozwana w rzeczywistości nie uzyskała sprzętu, który oddała na przechowanie (dowód: pismo powódki z dnia 5 maja 2016r. k. 53-55 akt, zeznania świadka M. Z. e-protokół rozprawy z dnia 24 kwietnia 2017r. czas 00:42:23).

Do dnia wniesienia niniejszego pozwu pozwana nie udzieliła stosownego zabezpieczenia oraz nie dokonała płatności kwot. Zgodnie z art. 490 k.c., sprzęt objęty umową dostawy opisaną w niniejszym pozwie nie został wydany i zainstalowany u pozwanej, z uwagi na fakt, iż pomimo dwukrotnego ustalenia przez strony warunków porozumienia w przedmiocie spłaty należności i przygotowania projektu przedmiotowego porozumienia, porozumienie nie zostało podpisane i zrealizowane przez pozwaną, co w ocenie powódki, świadczyło jedynie o braku woli zapłaty przez pozwaną za zamówiony sprzęt medyczny (dowód: pismo pozwanej z dnia 21 kwietnia 2016 roku; pismo powódki z dnia 5 maja 2016 roku wraz z potwierdzeniem nadania k. 53- 55akt).

Do dnia wyrokowania pozwana nie uregulowała zobowiązań wynikających z faktur VAT objętych żądaniem pozwu, jak również nie wyraziła woli zawarcia ugody.

Pozwana Spółka nadal chce zapłacić za zakupiony sprzęt i nie kwestionuje ważności umowy zawartej z powódką. Problemem jest brak środków finansowych i zagrożenie upadłością Spółki. Jest otwarte postępowanie sanacyjne. Pozwana uznaje, że wiąże ją umowa zawarta z powódką na piśmie (dowód: zeznania pozwanego D. J. e-protokół rozprawy z dnia 24 kwietnia 2017r. czas 01:42:40-01:43:05, 01:48:56, 01:52:08).

Pozwana nie chce odebrania sprzętu, nie żąda wydania rzeczy, bowiem zdaje sobie sprawę, że nie zapłaciła za niego (dowód: zeznania pozwanego D. J. e-protokół rozprawy z dnia 24 kwietnia 2017r. czas 01:52:40-01:52:56).

### ***Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów.***

Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Art. 232 k.p.c. stanowi natomiast, iż strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W konsekwencji, jeśli strona nie przedstawia wiarygodnych dowodów, to uznać należy, iż dany fakt nie został wykazany (udowodniony). Samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą. (art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c.). Skoro zatem strona pozwana twierdziła, iż umowa określona jako dostawy jest pozorna, a w rzeczywistości chodziło o sprzedaż rzeczy pod warunkiem uzyskania środków z Unii Europejskiej- to winna to udowodnić. Pozwana jednak tego skutecznie nie uczyniła w niniejszym procesie. Wszyscy przesłuchania świadkowie: M. Z., A. W., D. R., P. C., a nadto sama pozwana reprezentowana przez prezesa zarządu D. J., który w czasie zeznań zakwestionował twierdzenia i zarzuty pozwanej Spółki sformułowane w sprzeczności od nakazu zapłaty- wyraźnie potwierdzili, że umowa musiała być zawarta na piśmie, określać precyzyjnie wszystkie warunki, miał być sporządzony protokół przekazania rzeczy, nikt ze stron nie czynił uzgodnień poza formą pisemną co do innych warunków umowy, które miałyby odbiegać od ustalonych na piśmie. Koncepcja sprzedaży rzeczy pod warunkiem w ogóle nie może być uznana za logiczną i racjonalną, skoro sama pozwana Spółka nie przewidywała, że nie otrzyma

dotacji z Unii Europejskiej, nie rozważała nawet innego wariantu pozyskania środków finansowych na wypadek braku wsparcia z programu dofinansowania, a co dopiero mówić o ustalaniu treści innej umowy z zastrzeżeniem warunku. Prezes zarządu pozwanej Spółki wyraźnie przyznał, że nie kwestionuje ważności umowy, nigdy wcześniej nie czynił takich zarzutów, a to że nie odbiera sprzętu wynika wręcz ze zwykłej przyzwoitości, bowiem skoro nie ma pieniędzy na zapłacenie za sprzęt, to nie chce domagać się jego wydania.

Trudno, również nie uznać w świetle logiki, doświadczenia życiowego i wiedzy za zasadne argumentów powoda, że rodzaj prowadzonej przez powoda działalności gospodarczej, wartości zamówienia pozwanej, konieczność sprowadzenia sprzętu z H., brak możliwości sprzedaży sprzętu sprowadzanego pod indywidualne zamówienie pozwanej innemu podmiotowi, konieczność ponoszenia kosztów składowania, w ogóle wykluczało uzgadnianie sprzedaży pod warunkiem. Żaden rozsądny przedsiębiorca nie podejmuje takiego ryzyka gospodarczego, ani nie funkcjonuje w takim modelu biznesowym.

Strony uzgodniły umowę przechowania rzeczy, bowiem z powodu budowy nowego szpitala-przychodni, dla której miał być sprzęt, nie dysponowały jeszcze docelowym miejscem. Nadto, powódka nie pobierała dodatkowych opłat. Po terminie płatności faktur i kolejnych prolongatach powódka skorzystała z art. 490 k.c., co było podstawą odmowy wydania rzeczy.

### **Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

Powództwo okazało się w pełni zasadne.

Zgodnie z art. 83 § 1 k.c. nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. Jeżeli oświadczenie takie zostało złożone dla ukrycia innej czynności prawnej, ważność oświadczenia ocenia się według właściwości tej czynności.

Sąd Najwyższy definiuje pozorność jako wadę oświadczenia woli polegającą na niezgodności między aktem woli a jej przejawem na zewnątrz, przy czym strony zgodne są co do tego, aby wspomniane oświadczenie woli nie wywołało skutków prawnych (Por. wyrok SN z dnia 23 czerwca 1986 roku, I CR 45/86, niepubl.).

Powszechnie przyjmuje się, że czynność prawna jest pozorna, gdy oświadczenie woli zostało złożone drugiej stronie, złożono je tylko dla pozorów, a adresat oświadczenia woli zgadza się na dokonanie czynności prawnej jedynie dla pozorów. Aby ustalić, że dana czynność dotknięta jest pozornością niezbędne jest wykazanie, że zachodzi sprzeczność między tym, co strony deklarują na zewnątrz, a tym, do czego w rzeczywistości dążą. Rozbieżność ta powinna dotyczyć treści samej czynności prawnej, co będzie występowało, gdy strony zmierzają do wywołania wrażenia dokonania określonej czynności prawnej, podczas gdy w rzeczywistości w ich sferze prawnej nic się nie zmienia lub też zmiana następuje, ale ma charakter inny niż wynikałoby to z treści złożonych oświadczeń. Należy podkreślić, że Sąd Najwyższy wskazuje, że nieważność czynności prawnej z powodu pozorności złożonego oświadczenia woli może być stwierdzona tylko wówczas, gdy brak zamiaru wywołania skutków prawnych został przejawiony wobec drugiej strony tej czynności otwarcie, tak że miała ona pełną świadomość co do pozorności złożonego wobec niej oświadczenia woli i co do rzeczywistej woli jej kontrahenta i w pełni się z tym zgadza (por. wyrok SN z dnia 25 lutego 1998 roku, II CKN 816/97, LEX Nr 56813).

W orzecznictwie wskazuje się, że w zdaniu pierwszym art. 83 § 1 k.c. uregulowano tzw. pozorność zwykłą, tj. taką, gdy strony zawierają czynność prawną dla pozorów i nie mają zamiaru wywołania jakichkolwiek skutków prawnych, natomiast w zdaniu drugim tego przepisu jest mowa o tzw. pozorności kwalifikowanej, która występuje wtedy, gdy strony zawierają czynność prawną pozorną dla ukrycia innej, rzeczywiście zamierzonej przez nie i dokonanej czynności. Dążą zatem do wywołania innych skutków niż te, które wynikałyby z treści oświadczeń składanych przez nie na zewnątrz (por. wyrok SN z dnia 18 stycznia 2007 roku, II UK 110/06, LEX Nr 948790).

W przedmiotowej sprawie, jak wynika z poczynionych ustaleń faktycznych, brak jest podstaw do przyjęcia istnienia wady oświadczenia woli w postaci pozorności umowy sprzedaży, a nie dostawy, zawartej między powodem a pozwaną

(art. 535 k.c.). Nie mamy do czynienia ani z pozornością zwykłą, ani kwalifikowaną. Przeciwno pozorności zawartej umowy sprzedaży świadczy fakt wystawienia przez powódkę faktur, częściowej ich zapłaty przez pozwaną, wykonania na podstawie umowy zobowiązania podatkowego - odprowadzono podatek do Urzędu Skarbowego, podejmowania przez pozwaną działań zmierzających do prolongaty terminu płatności, braku kwestionowania ważności umowy także przed wyrokowaniem w niniejszej sprawie, charakter działalności strony powodowej (jej model biznesowy), brak jakichkolwiek uzgodnień co do warunków umowy określanej w przeciwie jako sprzedaż pod warunkiem.

Umowa dostawy, która ze względu na jej warunki powinna być kwalifikowana jako umowa sprzedaży, jest ważna, została wykonana przez powodową Spółkę co rodzi obowiązek zapłaty za rzeczy

Zgodnie z art. 535 § 1 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Umowa sprzedaży jest umowa wzajemną, a strony, składając oświadczenia ją statuujące, czynią to w oparciu o wyobrażenia o wartości swoich wzajemnych świadczeń. Przedmiot świadczenia kupującego wyrażony w znakach pieniężnych, jest kategorią obiektywną, bo interes sprzedawcy zostanie zaspokojony wtedy, gdy otrzyma on umówioną sumę pieniędzy.

Pozwana skutecznie nabyła rzeczy do powódki na podstawie ważnej umowy sprzedaży, natomiast inną kwestią jest fakt, że w dacie wymagalności świadczenia pieniężnego nie posiadała własnych środków na uiszczenie ceny.

Uznając za zasadne roszczenie powódki, Sąd je uwzględnił co do kwoty głównej (art. 535§ 1 k.c. w zw. z art. 471 k.c.) i należnych odsetek ustawowych oraz odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych (ustawa z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (t.i. Dz. U. z 2016 r., poz. 684 ze zm.).

**Za ważną i wiążącą strony należało uznać również umowę przechowania rzeczy.** Zgodnie z art. 835 k.c. przez umowę przechowania przechowawca zobowiązuje się zachować w stanie niepogorszonym rzecz ruchomą oddaną mu na przechowanie.

W myśl art. 836 k.c. jeżeli wysokość wynagrodzenia za przechowanie nie jest określona w umowie albo w taryfie, przechowawcy należy się wynagrodzenie w danych stosunkach przyjęte, chyba że z umowy lub z okoliczności wynika, iż zobowiązał się przechować rzecz bez wynagrodzenia. Przechowanie jest umową polegającą na oddaniu rzeczy ruchomej przechowawcy (depozytariuszowi), który zobowiązuje się rzecz tę - nieodpłatnie lub za wynagrodzeniem - utrzymać w stanie niepogorszonym i wydać w każdym czasie na żądanie składającego (deponenta). Istotą przechowania jest więc obciążający przechowawcę obowiązek pieczy nad rzeczą, tj. czuwania i strzeżenia jej przed utratą lub jakąkolwiek szkodą. W celu spełnienia tego obowiązku przechowawca może podejmować rozmaite czynności faktyczne i prawne, a w szczególności może zaciągać zobowiązania w imieniu własnym, które w ostatecznym rozliczeniu obciążają składającego. Inaczej mówiąc, przechowawca dba w interesie składającego o integralność rzeczy, aby w każdej chwili była do jego dyspozycji w takim stanie, w jakim oddał ją na przechowanie. Umowa przechowania to umowa realna, nie konsensualna, do jej zawarcia bowiem konieczne jest, oprócz złożenia oświadczeń woli, wydanie rzeczy przechowawcy. Sam konsens zatem nie stanowi podstawy roszczenia przechowawcy o wydanie rzeczy do przechowania, nawet wtedy, gdy dokonał on przygotowań umożliwiających objęcie rzeczy do pilnowania. Przedmiotem przechowania może być każda rzecz ruchoma oznaczona co do tożsamości. Wykluczone jest natomiast „przechowanie” nieruchomości oraz rzeczy oznaczonych co do gatunku; w tym ostatnim wypadku dochodzi do tzw. przechowania nieprawidłowego (por. uwagi do art. 845). Ze względu na fakt, że generalne zakwalifikowanie danych rzeczy jako oznaczonych in specie lub in genere nie jest możliwe - charakter rzeczy należy oceniać doraźnie według woli stron stosunku prawnego oraz całokształtu okoliczności - przechowaniem mogą być objęte także pieniądze, akcje, obligacje itp., jednak pod tym warunkiem, że przechowawca zwróci te same, oznaczone indywidualnie (np. przez wskazanie numerów, zamknięcie w kopercie, skarbonce lub kasetce) pieniądze i papiery wartościowe.

**Składający na przechowanie nie musi być właścicielem rzeczy;** wystarczy, że jest jej posiadaczem - samoistnym lub zależnym - albo nawet tylko dzierżycielem. Nie jest też wykluczone, aby rzecz oddawana na

przechowanie stanowiła własność samego przechowawcy. Z tego względu domagający się zwrotu rzeczy oddanej na przechowanie od osoby, której rzecz powierzył, nie ma obowiązku dowodzić, że jest właścicielem rzeczy; jego uprawnienie do odbioru rzeczy wynika z istoty umowy przechowania (orzeczenie SN z 24 stycznia 1948 r., C I 684/46, LexisNexis nr (...), PN 1948, nr 7-8, s. 160; por. też wyrok SN z 16 września 1997 r., I PKN 261/97, LexisNexis nr (...), OSNAPiUS 1998, nr 18, poz. 535 oraz wyrok SN z 26 lipca 2001 r., II CKN 1269/2000, LexisNexis nr (...), OSNC 2002, nr 3, poz. 42, z glosami: A. J., OSP 2002, nr 9, poz. 121 i D. A., PiP 2003, nr 1, s. 120). Por. A. S., Umowa o udostępnienie..., s. 3.

Należy podkreślić, że zawarcie umowy przechowania, pozwalało powódce zachować władztwo faktyczne nad rzeczami sprzedanymi pozwanej i umożliwiło skorzystanie z art. 496 k.c.

Zgodnie bowiem z art. 349 k.c. przeniesienie posiadania samoistnego może nastąpić także w ten sposób, że dotychczasowy posiadacz samoistny zachowa rzecz w swoim władaniu jako posiadacz zależny albo jako dzierżyciel na podstawie stosunku prawnego, który strony jednocześnie ustalą.

Poza sporem prawnym powinno być, że przeniesienie posiadania jako przesłanka umownego nabycia własności rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku może nastąpić w każdy ze sposobów przewidzianych w art. 348-351 k.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego- Izba Cywilna z dnia 10 listopada 1999 r. I CKN 201/98).

Powódka miała prawo powstrzymać się z wydaniem rzeczy, skoro pozwana od 1 lipca 2015r. nie spełniła nawet części świadczenia pieniężnego z tej umowy. Zgodnie z art. 490 § 1 k.c. jeżeli jedna ze stron obowiązana jest spełnić świadczenie wzajemne wcześniej, a spełnienie świadczenia przez drugą stronę jest wątpliwe ze względu na jej stan majątkowy, strona zobowiązana do wcześniejszego świadczenia może powstrzymać się z jego spełnieniem, dopóki druga strona nie zaoferuje świadczenia wzajemnego lub nie da zabezpieczenia.

Uprawnienia powyższe nie przysługują stronie, która w chwili zawarcia umowy wiedziała o złym stanie majątkowym drugiej strony ( art. 490§ 2 k.c.).

Możliwość wstrzymania się ze świadczeniem służyć ma zabezpieczeniu przysługującego powódce (mającej spełnić świadczenie wcześniej) roszczenia o spełnienie świadczenia wzajemnego przez pozwaną. Natomiast zły stan majątkowy drugiej strony, powodujący wątpliwości co do możliwości spełnienia późniejszego świadczenia wzajemnego, nie upoważnia strony zobowiązanej do wcześniejszego świadczenia do odstąpienia od umowy ani tym bardziej nie powoduje, iż umowa wzajemna przestaje wiązać strony (uchw. SN z 11.4.2001 r., III ZP 7/01, OSNAPiUS 2002, Nr 7, poz. 155). Zły stan majątkowy strony pozwanej był w niniejszym procesie poza sporem, bowiem sama pozwana przekazywała informację o swoim zadłużeniu i trwającym postępowaniu restrukturyzacyjnym.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100zd. 2 k.p.c. i obciążył nimi stronę pozwaną jako przegrywającą spór, przy czym jedynie częściowo w zakresie kosztów procesu należnych stronie pozwanej. Na koszty te złożyły się: opłata od pozwu 69.508zł, opłata od pełnomocnictwa 17zł, wynagrodzenie pełnomocnika 7200 zł.

Pozostałą część kosztów sądowych przejęto na rachunek Skarbu Państwa- Sądu Okręgowego w Łodzi tj. wynagrodzenie pełnomocnika pozwanej za pomoc świadczoną z urzędu, bowiem pozwana była zwolniona od kosztów sądowych w całości.

## ZARZĄDZENIE

1. uzasadnienie sporządzone przez sędziego,

2 odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanej.